

BODÓ MÁRTA

Testek a buszon

1.

Már indulna a busz, amikor az oszlop mögül előbukkan egy degeszre tömött bevásárlószatyor. A táska fülét markoló kéz bütykös, az ujjak sárgásak, a körmök gondosan lakkozva, a kéz hát püffedt. Pár pillanat, és teljes valójában a képbe hömpölyög a hatalmas női alak: haja festett szőke, kontyba rendezett, arca kerek, sminkelt, a lába vastag. Mindehhez bokát verdeső pamutszoknyát visel, mindent elfedő sötét blúzzal. A nyakában ügyesen megkötött selyemkendő (nyújtja az alakot), a porcelánszínek talál-
nak (az erőlködéstől éppen bíborban játszó) rózsaszín bőrhöz. XXXL-es elegancia.

A buszon ülők jeges közönnyel figyelik, férfi, gyerek nem mozdul: se a megrakott szatyrot elvenni, hogy könnyebben felkecmeregjen, se a helyét átadni, hogy a továbbra is erősen ziháló, hatalmas alak megpihenhessen.

Az egyetlen rászzegezett tekintet egy fiatal lányé: vállán márkás kistáska, másik kezében okostelefon, haja frissen göndörítve, hullámaiból árad a tonnányi hajlakk szaga, sovány lábai hatalmas, divatos telitalpakon billegnek. Ingadozni látszik, pedig a busz el se indult még. Barna kiskosztümjében olyan, mint egy rossz helyre tévedt őz. A meleg színeket tekintete ellensúlyozza: hideg, szinte gyilkol, ahogy az elégedett, természetes asszonyra néz. Utálattal méri végig az ápolt, ám méretes testet. Hiszen ez az, ami ellen minden porcikája berzenkedik, ami elől a kifutóra menekült. Ez vár rá is, amikor elalszik a reflektor.

2.

Két nő száll fel a buszra. Egymással szemben ülnek le. Olyan helyet választanak, ahol alkalmi barátságuknak tanúja lehet egy nagy csomaggal ott ülő harmadik.

Egyikük rendezett rövid frizurás, fiatalabb barna: nadrágot hord, sportos dzsekit, apró, színes sál a nyakában, hetykén rágógumit majszol, olykor kisebb lufit fúj, két rágás közt foghegyről válaszolgat utastársának.

BODÓ MÁRTA író, szerkesztő (Kolozsvár).

**Magyar–angol szakon szerzett tanári diplomát, majd 1991–94 között Budapesten teológiai tanulmányokat folytatott. 2007-ben doktorált Kolozsváron a BBTE RK Teológia Karán. 1993 óta a Keresztény Szó és Vasárnap katolikus lapok munkatársa, jelenleg főszerkesztője. Négy kötete jelent meg, írásai-
val tanulmánykötetekben is jelen van. Rendszeresen közöl kritikát. Szépirodalmi munkáit a Vigília, Irodalmi Jelen, Napút is közölte.**

Az alacsony, idősödő, hízásra hajlamos nő igényes vízhatlan kabátban, szoknyában, csukott cipőben ül vele szemben. Ápolt kezén finom lakk hangsúlyozza a szép körmököt. Őszes haja vállig ér, kislányosan a füléhez simul, hullámos keretbe foglalva az immár öregedésnek indult kerek arcot. Újabb s újabb témákat vet fel, fiatal társnője kedvét, kegyét lesve, közben – szélesebb gesztusoknál – jól láthatóak a finom arany- és ezüstgyűrűk, karján az értékes fonott karperec. A drága holmik azt mutatják, gazdájuk van olyan, mint akárki, beérkezett.

Rebbenő tekintete viszont egészen másról beszél: álmatlan éjszakákon kicsorduló könnyekről, miután elégedetten szuszogó férje lefordult róla, végre mindenki alszik, nem nyafog, nem követel senki terített asztalt, teli tányért, fényesre sikált tűzhelyet, ajtókilincset és fürdőszobai csapot, se élére vasalt nadrágot, nem mordul rá senki ingerülten, ha a meccs vége előtt megszólal, nem loccsantja a szemébe a teát, csak mert kihűlt, a sört, mert nem elég hideg.